

Ο ΟΝΕΙΡΟΣΑΚΚΟΣ

06.04.2013

Συντάκτης: Τούλα Ρεπαπή

Εκδοτικός Οίκος: ΕΣΤΙΑΣ

Συγγραφέας: Ελένη Λαδιά

Κατηγορία

Ελληνική Λογοτεχνία

ISBN

978-960-05-1552-7

Σελίδες

137

De Profundis

ή «Το τυχαίο, είναι η φοβερότερη όψη του Θεού»

Ελένη Λαδιά

Και ένα πρωί ξυπνά και το μικρό της διαμέρισμα δεν χωρά την πληθώρα των ονείρων της. Στα χρόνια που πέρασαν, από τα παιδικά της χρόνια μέχρι τώρα, ταξινομήθηκαν από μόνα τους, αναπαράχθηκαν, άλλα κλαψουρίζουν ακόμη και άλλα την κοιτούν κατάματα, θεωρώντας την υπεύθυνη για το ότι βρίσκονται ακόμη στο ράφι. Στην αναμονή. Άλλα δεν άντεξαν τη δοκιμασία του χρόνου και εξέπνευσαν. Άλλα πάλι, εξόριστα από την πραγματικότητα, έγιναν εφιάλτες. Δέσμια των ονείρων της, το πήρε απόφαση, και ένα πρωί τα έβαλε σε ένα σάκκο, τα έδεσε με σκοινί πολύ σφιχτά και τα πήγε με το αυτοκίνητο να τα πετάξει στον γκρεμό. Στη διαδρομή άκουσε λυγμούς να έρχονται από τον σάκκο. Ήταν και το τραγούδι που έπαιζε. Πόσα όνειρα είχε κάνει τότε, τότε που ήταν το κέντρο του κόσμου! Έφτασε και τα πέταξε όλα στον γκρεμό. Και ξαφνικά ένα όνειρο γεννήθηκε. Να ζει πια χωρίς όνειρα!

Με αυτό το διήγημα ξεκινά η Ελένη Λαδιά την αφήγησή της και ακολουθούν και άλλα δώδεκα. Όλα έχουν συνοχή και εξέλιξη μεταξύ τους, αλλά και μέσα τους. Η επίσκεψή της δε στο πατρικό της σπίτι ζωντανεύει τα παιδικά της χρόνια και σαν να ζει σε δύο σύμπαντα συναντιέται με τα φαντάσματα των

προγόνων της. Του πατέρα της ιδιαίτερα.

Η Ελένη Λαδιά πρώτη φορά τραβά την αυλαία και αφαιρώντας όλα τα προσωπεία των ηρώων της που κατά καιρούς φόρεσε και περπάτησε στις σελίδες της, μας υποκλίνεται και αποκαλύπτεται. Μαγική και Θεϊκή με όλους τους πόνους να την κατατρώνουν σαν όνειρα, ενύπνια, εφιάλτες, φαντάσματα, οράματα, θαύματα, οπτασίες, έρωτες, χρησμοί, δαίμονες και δαιμόνια.

Ο εξοικειωμένος με τους ήρωές της αναγνώστης τούς αναγνωρίζει όλους, εκτός μερικών που προτίμησαν να μείνουν κολλημένοι στις σελίδες της. Περισσότερο όμως αναγνωρίζει αυτόν τον βαθύ υπόγειο πόνο που με τόση αξιοπρέπεια και δωρικότητα ξέρει να εκφράζει για την ίδια. Για τον Άνθρωπο. Πολεμά για το αυτεξούσιο της ύπαρξής της/του και για την ορθότητα ή όχι της πίστης προς τον Θεό. Μαγεύεται από τον Νείλο και τη Θάλασσα συμπληρώνοντας πως γίνονται από ανθρώπινα δάκρυα. Και αναφέρεται στον τρόπο, για τον τρόπο του Θανάτου, που βασανίζει τον άνθρωπο. Άνθρωποι ατελή όντα, συμπληρώνει.

Κινείται διάφανη, σαν το φάντασμα του Νικηφόρου, της Αλεξάνδρας, από το Πανδοχείο η Χάρης, της Φωτεινής, από τους ποταμίσους έρωτες, της γυναίκας με το πλοίο στο κεφάλι, της Ταραντούλας, αποκαλύπτεται και τώρα την αγαπάμε πιο πολύ. Οι ήρωές της αναζητούν τον Θεό ενώ η ίδια ακόμη αμφισβητεί την ύπαρξή του, τη μετά θάνατο ζωή και τον Παράδεισο. Ροκάνιζαν την ψυχή της όσο ήταν εν ζωή και γι' αυτό έγραφε. Έπλαθε έναν άλλο κόσμο για να αντέχει αυτόν της πραγματικότητας. Και όμως τους βλέπει. Πεθαμένοι από χρόνια. Φαντάσματα πια. Φάντασμα κι αυτή. Στις συναντήσεις της μαζί τους μειώνει την απόσταση κατεβαίνοντας συνεχώς στον Άδη. Μέχρι να γίνουν οι δύο κόσμοι ένα.

Ένα βιβλίο γραμμένο για τους κόσμους των ονείρων, των ενυπνίων και της πραγματικότητας. Για την τυχαία συνάντηση των γραμμών που ενώνουν τους δύο κόσμους. Της αρέσει να βαδίζει ανάμεσά τους. Ή καλύτερα σε έναν κόσμο που μυρίζει κλειστούρα και παρελθόν.

Η Ελένη Λαδιά, μοναδική στη γραφή των διηγημάτων, προσεγγίζει τα προσφιλή της θέματα κάθε φορά από άλλη οπτική γωνία με αποτέλεσμα ο πιστός της αναγνώστης, αν και πατά το ίδιο μονοπάτι –της Ιστορίας, Φιλοσοφίας και Θρησκείας–, να αλλάζει τον βηματισμό του για να συγχρονιστεί μαζί της και να δει και πάλι τον κόσμο αλλιώς.

Με γλώσσα που μαγεύει, που θυμίζει τον πλούτο και τις ρίζες των λέξεων, που φορούν τα καλά τους και παρελαύνουν στις προτάσεις της απαστράπτουσες. Ταυτόχρονα, με συμπαγή γραφή και επιλεγμένες λέξεις με βάθος και ευρυχωρία ερμηνειών, τα κείμενά της κοσμούν την ελληνική λογοτεχνία. Λάμπουν στην ταχύτητα και την προχειρότητα της εποχής που ζούμε. Πόσες έννοιες, ιδέες, τοποθετήσεις σε μία πρόταση! Μόνο η Ελένη Λαδιά το καταφέρνει αυτό, χωρίς να κουράζει.

Ένα βιβλίο σπάνιο. Από αυτά που πρέπει να διδάσκονται στα σχολεία, για την έμπνευση, τις ιδέες, τις γνώσεις, το ήθος και πολύ περισσότερο για τη μαγεία, τον πλούτο, το κάλλος της ελληνικής γλώσσας και την τέχνη της γραφής